

10.4x29.25	1	עמוד 30	כוכביסט - כותרת	14/03/2016	52319061-7
אוניברסיטה תל אבי - 78					

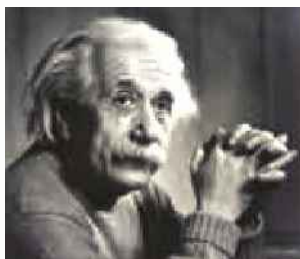
רעות ברנע

ביקורת

תערוכה | "אנשים", הגלריה האוניברסיטאית ע"ש גניה שרייבר

שאלות לגבי התאמתו האישית בעור לם וההתבגרות האישית שלו. בחלל העליון של הגלריה מוצגת גות שאר העבודות. רובן הגדול הוא מעין בליל של פורטרטים, עשויים בידי אמנים ישראלים ובינלאומיים, צעירים לצד ותיקים. אפשר למצוא ביניהן עבודות של צלמים איקוניים כמו אלה הנהדרות של ריצ'רד אברדון, רוברט מייפלט'ורפ ודיאן ארבוס, שמלמדות לא מעט על תקופות שבהן הן צולמו, וגם של ציירים ישראלים בני זמננו כמו ניר הוד, גילי אבי שר ועדו מיכאלי. האמנים מציגים דיוקנאות עצמיים לצד דיוקנאות של אחרים, ומה שמושגת לכלולם הוא

תערוכה קבוצתית העוסקת בדיוקנאות, מתוך העבודות באוסף יגאל אהובי לאמנות (עד 6 במאי). אוניברסיטת תל-אביב, הכניסה חופשית. **דבר המבקר:** לא מעט עבר על אוסף האמנות של יגאל אהובי בשנה וחצי האחרונות. זה התחיל בשיתוף הפעולה של איל הנדל"ן עם הגלריה האוניברסיטאית, שבי מסגרתו יוצגו בה תערוכות מאוספו העצום, ושזכה לביקורות מתוך עולם האמנות וגם מחוצה לו. אחרי שנה עזבה את האוסף האוצרת שרית שפירא, וכעת מוצגת התערוכה הראשונה שלא נאצרה על ידה. את "אנשים" אצר מתן דאובה,

עבודות של צ'אק קלוז, יוסוף קארש ורוברט מייפלט'ורפ. בליל כיפי של פורטרטים

האפשרות שהם נותנים לנו להתבונן ישירות בפני אדם אחר, מבלי שיצט"ך להחזיר לך מבט. הרי כולנו נהנים לבחון את מי שלצרנו, וזו ללא ספק אחת ההנאות בתערוכה.

אחת העבודות שמושכות את תשומת הלב היא שטיח רקום של האמן צ'אק קלוז, שמציג פורטרט ענק של הרוגמנית קייט מוס. אין ספק שבהצבתו יש גם מהלך פופולרי סטי – כי מי לא רוצה לבהות בקייט מוס, ועוד בכאלה גדלים – אבל מדובר בטכניקה מעניינת ושונה. אפרופו טכניקה, העבודה שכנראה שווה את כל הביקור בתערוכה היא זו של וויליאם קנטרידג', שמציג פסל עשוי התיכות נפרדות שמתחברות באופן תלת-ממדי לידי פורטרט. זו עבודה שיש בה ממד שלם של גילוי, וזה בדיוק סוג העבודות שאנשים, גם אלה שלא מבינים באמנות, אוהבים.

שורה תחתונה: תערוכה כיפית וקומוניקטיבית, שלא חייבים להבין אמנות כדי ליהנות ממנה.

שעובר גם הוא עם אהובי זה שנים, ואפשר לראות בכירור את שינוי הכיוון. בעוד נושאי התערוכות הקודמות היו אמורפיים ופילוסופיים, הנושא כאן הוא פשוט – דיוקנאות והתפתחותם במהלך השנים. היציאות בתערוכות הקודמות פרסו את משנתם של אמנים בינלאומיים שלא זוכים לראות הרבה בארץ, אך לא תמיד הקשר ביניהם היה ברור. כעת מדובר בקבוצה של יצירות קומוניקטיביות הרבה יותר. זו כנראה היתה מטרתו של אהובי – להפוך לקומון ניקטיבי יותר. והוא מצליח.

בחלל התחתון של הגלריה מוקדש כולו לפרויקט מקסים של הצלם הנסיפטר פלדמן בשם "100 שנים". פלדמן מציג דיוקנאות של 100 אנשים, מגיל 0 ועד גיל 100, בפורמט אחיד ומנוכרומטי. בעידן הסלפי והפייסבוק נתקלנו כבר בפרויקטים שמלווים את אותו האדם במשך שנים, אבל דווקא העובדה שיש כאן 100 דמויות שונות מעלה בצופה